

Cruijffie' stond als beste speler en grote roerganger van zijn generatie symbool voor een (wellicht laatste) tijdperk waarin we van de toen nog pure, avontuurlijke voetbalsport zijn gaan houden.

De voetballerij staat thans (onder anderen) synoniem voor karakterloze kunstgrasvelden, afzichtelijk gekleurde kicksen, ballen die steeds meer op vederlichte strandballen gaan lijken, trainers die het begrip 'overcoaching' tot kunst hebben verheven, spelers die met de bal feilloos duizend verschillende circustrucs kunnen opvoeren, maar niet in staat zijn om een bal over tien meter in de voeten van een medespeler te spelen, een stortvloed aan incapabele voetbalmakelaars en overige notoire muntendieven, en niet te vergeten voor het inmiddels heiligverklarde collectivisme; voor een wedstrijd aanvangt hebben teams op ieder niveau al tenminste drie keer een 'groepshug' gemaakt en samen dusdanig hard een strijdbare yel uitgeschreeuwd, dat de meeste spelers nog voor het fluitsignaal van de scheidsrechter hun kruit hebben verschoten.

Juist de typische humor (mét zelfspot en relativering) gaf de voetbalsport in vroeger tijden kleur. Toen ikzelf als elfjarig jochie in de jeugd van Ajax ging spelen, doorliep ik (tot de knie het begaf) samen met jeugdmakker annex geinponem Danny Muller zonder enige druk en met de grootste lol de (overigens) zwaar overschatte opleiding.

Een jaar of tien na die Ajax-periode en enkele knieoperaties verder, trof ik Muller weer in één elftal bij AZ. Op een willekeurige trainingsavond, onder leiding van de eminente, al wat oudere

OVERLIJDEN JOHAN CRUIJFF: EINDE VAN EEN TIJDPERK

trainer Jan Fransz, stond er plotseling een Afrikaanse stagiair op het veld. Een beer van een gozer (ik schatte hem ongeveer rond de zesentwintig jaar) die doodleuk riep dat hij net zeventien was geworden. Maar ach, wij mochten deze vriendelijk lachende reus wel. En ja, misschien kwam dat ook wel omdat zijn naam Pappa was.

Enfin, tot aan de lange, afsluitende trainingspartij verliep alles rustig en wel, maar de partij was nog niet aangevangen of Muller begon steeds luider 'Pappa! Pappa! Paaaaa!' te roepen. De arme Afrikaan had de bal nog maar amper aangenomen of Muller schreeuwde alweer 'Pappa!!!, Pappie!!, Pa!!' Na tien minuten spelen en veel nadrukkelijk geïntoneerde, belachelijk klinkende 'Pappa's' verder had ik zo'n pijn in mijn buik van het lachen, dat fatsoenlijk verder spelen simpelweg onmogelijk was geworden...

Of neem die onvergetelijke zaterdagmiddagwedstrijd op het derde veld van de Amsterdamse amateurvoetbalclub Zeeburgia. Ik speelde daar (onder een fictieve naam) eens met een team van Sjaak Swart en wat oud-voetballers mee. Al vanaf de eerste minuut zat Sjaak zich aan de scheidsrechter te ergeren. Zijn opwinding hield gelijke tred met het inderdaad erbarmelijke niveau van fluiten.

De scheidsrechter zelf, een grote grove vent van middelbare leeftijd die bovendien tijdens zijn geboorte een nogal prominent aanwezige kin had toebedeeld gekregen, liet duidelijk merken dat hij niet van Sjaaks commentaar gediend was en floot werkelijk alles tegen.

Nadat Sjaak langzaam maar zeker door had dat schelden tegen deze hoogst eigenzinnige leidsman geen zin had, bleef het een poosje stil. Prompt volgden er zowaar een paar beslissingen die wél in ons voordeel waren. Net op het moment dat de scheidsrechter dacht dat de ergste storm was overgewaaid en alles weer paix en vree in het veld was, kwam Sjaak zo rond de middencirkel tussen de scheidsrechter en mij in gelopen: 'Hey, scheids!' De arbiter keek, op zijn hoede maar zwijgend, in de richting van Sjaak en knikte om te vragen wat speler Swart te melden had. 'Scheids, heb jij vroeger soms bij FC Kinheim gespeeld...?'

ANDRÉ GIELING

Oud-voetballer (Ajax, FC Utrecht, AZ), voormalig voetbalmakelaar/ Compagnon van Cor Coster, nu voornamelijk actief als bevoegen triatleet, schrijver, investeerder in voetballers en voetbalclub